

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Sildig Opvaagnen (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 80. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515388821200/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

umiddelbart dertil – en rædsom Mistanke greb mig, og var ikke langt fra at gaae over til Vished. Jeg havde om Sommeren ofte drukket Thee og spilt Lombré i det samme Lysthuus, og mindedes godt, at Man der meget tydeligt kunde høre, naar Nogen var inde paa Munderingskammeret. En sørgelig Sandhed maatte upaatvivlelig ligge til Grund for Patientens Phantasier.

Medens Frue H* var ude – sikkert nok for at anstille Undersøgelser efter de erholdte Vink – kom Doctoren af sig selv. Han gik med bekymret Mine hen til Sengen, betragtede den Syge, følte hans Puls, saae betænkeligt til mig, og rystede paa Hovedet.

Majoren vaagnede – han stirrede stivt og forfærdet paa Doctoren. »Hvad!« udbrød han, »hvad skal det betyde? De bildte mig ind, at deres Maad var rejst til en Syg ude paa Landet, og blev borte inat, og her staaer han lyslevende for mig. Hvorfor vilde De narre mig? hvorfor vilde De give det aftalte Tegnet? fæstede De ikke den røde Sløjfe i Lysthuusgardinet? Gaae gaae! og sov hos deres egen Mand! Deres Forvovenhed gaaer alt for vidt, og Krukken kan gaae saalænge tilvands, indtil den gaaer hærteles hjem.« Jeg stod som paa Gløder. Jeg drog Doctoren med mig hen til Vinduet; jeg vilde forhindre ham fra at høre og lægge Mærke til mere. »Hvad mener De?« spurgte jeg. »Han phantaserer stærkt,« svarede han; »Sygdommen tager ingen god Vending.« »Hans Ideer ere reent forkeerte,« vedblev jeg. »Aa nej!« raabte Majoren, som havde hørt hvad jeg sagde; »jeg veed ret godt, hvad jeg siger; og jeg erklærer Dem cengang for alle, Frue L*! nu skal det være forbi imellem os! Det er Synd baade mod deres Mand og min Kone, og Ingen af dem forskylder det af os.«

Nu begyndte Doctoren at blive opmærksom: han kastede et hurtigt Blik ud til Lysthuset, hvis øverste Vindue Man fra den Syges Værelse kunde see. Jeg fulgte hans Øjne, og – indenfor Vinduet stod Majorinden med opløftede, sammenknugede Hænder; men i samme Øjeblik forsvandt hun ogsaa. Himmel! hun maatte folgelig have fundet den lønlige Gjennemgang, som Febricitanten omtalte. – Denne faldt atter hen.

Doctoren blegnede. Jeg greb hans Haand og hvidskede: »For Guds Skyld! kjære Ven! De lægger dog aldrig Fod til hvad et Menneske taler i Vildelse? I en saadan Feberparoxysme kan jo en Patient indbilde sig de urimeligste Ting af Verden.« Han saae eftertænksom paa mig; men svarede ikke. I hans Øjekast laae Noget, som kunde udtydes: »Du

mener ikke det, Du siger.» I det Samme kom Majorinden ind. Hun blussede – hendes Aasyn udtrykte næsten samme Vildhed, som den Syges. Doctoren gik med rolig Fatning hende imøde, trøstede hende, og gjorde nogle Spørgsmaal Patienten angaaende. Hun besvarede dem flygtigt og skjødesløst; hendes urolige Blik deelte sig mellem dem Begge. Dog snart lettede en Taarestøm hendes bængstede Hjerter: hun foer hen til Sengen, kastede sig paa Knæ, og trykte den Syges Haand til sit Bryst. »O Gud!« bad hun hastigt og sagte »skjænk ham blot denne Gang Livet, at han kan modtage min Tilgivelse, om han er skyldig, og min Afbigt, om jeg gjør ham Uret.« (Jeg hørte vel kun de halve Ord, men jeg supplerede Resten; men de gik alle Doctorens Øren forbi; thi han var ikke lydhør.) »Ja Ulykkelige!« vedblev hun, og trykte sin Pande mod hans Haand, »Du er den Forførte; men hun –« her sprang hun op og vendte sig til Doctoren. Jeg greb hendes Haand, og trykkede den stærkt: »I dette Øjeblik« sagde jeg, »er det til Lægen alene at tale; dæmp deres Frygt og deres Smerte! – saa sandt De har deres Mands Liv kjert!« lagde jeg til saa sagtelig, at han ikke kunde høre det. Hun fattede sig, og tilbageholdt de fordærvelige Ord, som allerede svævede paa hendes Læber. Hun var af de lykkelige Gemytter, som med hæftige Lidenskaber forbinde et hurtigt Omblik og en lys Forstand, som de første aldrig ere istand til heelt at omraage; hendes Hjerter var ømt, men ingeniunde svagt. Ak! det var dog ikke stærkt nok til at modstaae den langt farligere Prøve, det snart efter blev underkastet.

Der kom Bud efter mig; jeg maatte bort i Ernedsforretninger. Hun fulgte mig udenfor; og her søgte jeg af al Magt at berolige hende med Hensyn til hendes Mands forblummede Phantasier. »Da jeg ogsaa,« endte jeg min Formaning, »har været Øjevidne til disse, vil De ikke kunne ansee det for paatrængende Indblanding i ægteskabelige Forhold, at jeg omtaler dem. Jeg kan med roligere og sikkrere Blik betragte det, som let blænder og forvirrer et elskende Øje. Sandsynlighed er ikke altid Sandhed; og der kan gives mange tænkelige Tilfælde foruden det værste. For Himlens Skyld! brug deres ellers altid saa klare Forstand! sikaan Dem selv og deres syge Mand! og for alle Ting lad Dem ikke mærke med det allerminde for Doctoren! der kunde ellers skee en dobbelt Ulykke, og det maaskee af en blot Fejltagelse.« Sukkende trykkede hun min Haand, og gik tilbage i Sygeværrelset.